

Med store undrende øjne går jeg

1. Med store undrende øjne går jeg,
hvor anemonerne lyser hvidt.

Og midt i forårets lysvæld står jeg
og ser mod himlen og spørger blidt:
Hvem opfandt lærken og nattergalen?
Hvem satte knopper på birk og bøg?
Og hvem bestemte, at netop svalen
sku være svale og gøgen gøg?

2. Hvad er det dog for en slags reflekser
der kalder pindsvin og tudse frem?
Og hvem er det, der går rundt og hekser
i Hornbæk, Tarm og Jerusalem?
Thi alle steder er samme under
og samme kraft, som gør sjælen stum.
Og alle vegne går folk og grunder
på livets dybe mysterium.

3. Men ingen svarer fra skjulte egne
og gir os grundig og god besked,
så jeg må svare på andres vegne
og formulere, hvad ingen ved:
Jeg tror, der ligger et barn dybt inde
i alle levende ting, der gror,
et barn, der er som en fuglevinge,
en lille gud, der er evigt stor.

4. Jeg tror, han danser i altings hjerte.
Jeg tror, han hviler i altings vækst.
Og alle underes under er det,
at han er ordløs og altings tekst.
Han er i spurvenes sang i hækken,
i solsortfløjt og i hundeglam.
Og hvis du lytter til tudsens kvækken
og lammets brægen, så er det ham.

5. Han er i regn og hvor støv må tørste.
I vandets rislen. I træets saft.
I alt det mindste. I alt det største:
Den mindste enhed. Den største kraft.
Hør, blæsten synger din sang, veninde!
Se, træet blomstrer på barnets bud!
Jeg tror, der lever et barn dybt inde,
en kraft, som aldrig kan drives ud

Melodi: Bjarne Haahr Tekst: Halfdan Rasmussen